

[Aksel Larsen.]

fordi jeg er en af dem, der kender en del til afhoppere — sige, at jeg er ikke sikker på, at man skal tage dem så alvorligt. Dog kender jeg naturligvis også et tilfælde, hvor et parti skulle have taget en afhopper meget alvorligt og ikke gjorde det. Det hævnedede sig naturligvis.

Der er altså ingen tvivl om, at statsministeren ønskede forlig med de borgerlige partier. Vi kender ham fra hele hans politik, vi ved, hvad der er hele hans strategi. Det er muligt, at hans specielle taktik under udøvelsen af denne strategi gik ud på i hvert fald at få et forlig med venstre. Statsministeren strakte sig meget vidt. Det var jo sådan, at en af venstres ledende folk her i tinget under de lukkede forhandlinger med statsministeren karakteriserede situationen sådan over for mig, at han sagde: nu bliver det for groft; statsministeren er villig til at regere helt igennem på VK-politik, blot han får lov til at fortsætte. Jeg kan godt forstå, at man synes, at det var underligt. Hvis man synes, det var usmageligt, kan jeg heller ikke have noget imod det, men sådan gik forhandlingerne, og derfor kan man godt spørge: hvorfor i alverden blev der så ikke forlig? Nok kan man fra den side sige, at det gælder magten, det gælder regeringsmagten, men jeg har nu altid været af den mening, at det er det væsentligste, at man får den politik gennemført, man vil have gennemført. Så er det i den forbindelse temmelig underordnet, hvem der regerer.

Nå, der er naturligvis forklaringer, og der er givet en del forklaringer ud over det med afhopperne. Venstre og de konservative siger, at de fik ikke konkrete tilsagn om en skattereform. Jeg skal erkende, at det fik de ikke. Jeg tror imidlertid, at regeringen havde svært ved at finde sine egne ben, og man må jo også erkende, at med det kæmpearbejde, den højtærede finansminister har haft i denne vinter og dette forår, og med det kæmpearbejde, man har haft i skatte- og tolddepartementet, er det forståeligt, om det har været umuligt blot at optrække hovedlinjer for en sådan skattereform. Det er dog altså rigtigt, at venstre og de konservative ikke fik sådanne konkrete tilsagn. Jeg formoder da, at det er rigtigt.

De siger endvidere, at de ikke har tillid

til regeringen, dens gode vilje til at føre VK-politik til trods. Det er naturligvis deres sag, om de har tillid eller ikke tillid. De tilføjer så, at de i 1962 blev belusket af regeringen og i særdeleshed af den højtærede statsminister, som gik ind på deres krav om en nedsættelse af indkomstskatterne på 700 mill. kr., men et år senere snød dem ved at komme med den bundne opsparing, som betød, at de skatteydere, der havde fået skattelettelse, ganske vist slap for at betale pengene i skat, men til gengæld skulle låne staten pengene. Jeg kan godt forstå, at de var brøstholdne. Det er jo nemlig sådan med det tossedede skattesystem herhjemme — det ærede medlem hr. Baunsgaard har fuldkommen ret i, at vi trænger til en forenklet skattelovgivning — at man kan trække betalt skat fra og derved sikre sig en lavere skat næste år, end man ellers skulle betale. Derimod kan man ikke, hvis man gennem bunden opsparing låner staten penge, trække den bundne opsparings beløb fra, men kun håbe på at få pengene igen med en beskedent forrentning. Før staten betaler pengene tilbage, kommer man så til de skatteydere, der har lånt den penge, og siger: så, nu skal I betale noget mere i skat, for at vi kan tilbagebetale det, vi har lånt.

Mon ikke en hovedårsag imidlertid er at søge deri, at venstres og de konservatives egne tilhængere — og her taler jeg naturligvis i bred forstand om deres vælgere i det omfang, de kan nå vælgerne ved hjælp af deres presse, deres møder og deres offentlige agitation på anden måde — men i særdeleshed venstres og de konservatives partimedlemmer og partitillidsmænd var påvirket af partiernes egen agitation imod regeringen i almindelighed og imod regeringens økonomiske og skattepolitik i særdeleshed? Mon det ikke var sådan, at da det kom til stykket, så var der skabt en stemning i partierne, som gjorde, at deres ledelser og folketingsgrupper var bundet af deres egen tidligere agitation, ikke havde den fornødne frihed og derfor måtte sige nej? At det så også spillede en rolle, at der var de vanskeligheder inden for venstre, vi kender, det må naturligvis tilføjes.

Jeg tror, at vi her har en hovedårsag, og jeg græder tørre tårer over det, selv om jeg ikke kan være begejstret over, at